

Λεω. Βίτσι 338/1914.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ,

ΑΠΟΜΑΧΟΣ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΦΥΛ. ΔΑ'. (ΑΘΗΝΗΣΙ, 15 Μαρτίου 1861.) Ἄριθ. 31.

Περὶ τῶν ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῶν Στρατιωτικῶν

Δικαστηρίων πρακτικῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ πρώτην ἐφαρμογὴν παντὸς νόμου παρουσιάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζητήματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σπουδαία, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἡμετέροις Στρατοδικείοις ἀνεφύη τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου, δυνάμει τῆς ἐν ἰσχύει στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, πρέπει νὰ συντάττῃ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Στρατοδικείου ἢ οὐχί. Τὸ δὲ ζήτημα τοῦτο ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ. Τὸ ἐν Ἀθήναις Στρατοδικεῖον ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτοῦ τῆς 17 τοῦ λήξαντος Φεβρουαρίου κατεδίκασε τρεῖς στρατιώτας, δύο τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἓνα τοῦ πεζικοῦ, εἰς πενταετῆ φυλάκισιν, ὡς ὑπαίτιους τραυμάτων ἐκ προμελέτης καὶ διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης. Οἱ συνήγοροι τῶν καταδικασθέντων ἐζήτησαν τὴν ἀναθεώρησιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου διὰ τρεῖς λόγους, ἐξ ὧν οἱ δύο πρῶτοι ἦσαν οἱ ἐξῆς:

α) «Διότι δὲν ἐράτησεν ὁ γραμματεὺς (τοῦ Στρατοδικείου) πρακτικὰ συζήτησεως καὶ διασκέψεως, οὔτε δημοσιεύσεως.

β) «Διότι τὸ δικαστήριον ἠρνήθη νὰ σημειώσῃ εἰς τὰ πρακτικὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μωραΐτου, καίτοι ζήτησαντος τοῦ συνηγόρου.

Τὸ Ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτοῦ τῆς

28 Φεβρουαρίου απορρίψαν ήτιολογημένως και τους τρεις περί ακυρώσεως τής αποφάσεως προτεινομένους λόγους, επήνεγκε την εξής αιτιολογίαν επί του πρώτου και δευτέρου ως ανωτέρω σημειωθέντων λόγων τής υπερασπίσεως, περι τῶν πρακτικῶν.

« α) Ὡς πρὸς τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον λόγον ἀναθεωρήσεως. Ὅτι οἱ στρατοδίκαι, καθὼς ὀρκωτοὶ δικασταὶ, οὔτε ὑποχρεώνονται ἀπὸ τινος νόμου, οὔτε δύνανται νὰ κρατοῦν πρακτικὰ διασκέψεις· ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 125 τῆς Στρατ. ποιν. νομοθεσίας διασκέπτονται μόνοι, ἀπόντος τοῦ Γραμματέως.

« Ὅτι καὶ ὁ νόμος ἐὰν δὲν διέταττε τὴν σύνταξιν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀμεροληψίας τοῦ δικαστηρίου περὶ τὴν διαδικασίαν ἀπαιτοῦσιν ἵνα συντάσσωνται τοιαῦτα, πρὸς βεβαίωσιν τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν γεγονότων, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ νόμος διατάττει περὶ αὐτοῦ διὰ τῶν ἁρθρῶν 110, 113 καὶ 151 τῆς Στρ. νομοθεσίας, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 143 α—θ' καὶ 126 ἐδαφίου τελευταίου καὶ 58 ἐδαφίου κέ. τῆς αὐτῆς νομοθεσίας, γίνεται φανερόν ὅτι αἱ προτάσεις τῆς ὑπερασπίσεως δὲν καταχωρίζονται εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' αἱ τοῦ Βασιλικοῦ ἐπιτρόπου, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 58, ἐδ. ε. εἶναι ὁ λόγος ἀκυρώσεως.

« Ἐδ. ε. Ἡ παραλείψις τοῦ Στρατοδικείου εἰς τὸ ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ πινος τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ Βασιλικοῦ ἐπιτρόπου αἰτήσεως ἀφορώσης τὴν ἐξάσκησιν νομίμου τινὸς δικαιώματος αὐτοῦ. »

« Ἐπομένως ἀποβαίνει ἀναντιῶρητον ὅτι, ἀφοῦ αἱ ἐρωτήσεις τοῦ κατηγορουμένου δὲν καταχωρίζονται εἰς τὴν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ καταχωρίζωνται εἰς τὰ περὶ ἧν διατάττουσι τὰ ἄρθρα 110 καὶ 113 πρακτικὰ, καθὼς περιέχουν τὴν βεβαίωσιν ὅτι ἔγειναν ἢ ὅτι δὲν ἔγειναν τοιαῦτα προτάσεις, καὶ ὅτι, ἢ ἂν ἔγειναν, τὸ στρατοδικεῖον τὰς παρέδεχθη, τὰς ἀπέρριψεν ἢ ὅτι τὰς παρέλειψεν, ἢτοι δὲν ἠθέλησε ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν » Ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 126 ἐδαφίου τελευταίου τῆς Στρατιω-

τικῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας, τὰ περὶ ἐπιβαρυντικῶν ἢ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων ζητήματα τίθενται, καὶ ἐὰν μόνον ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ διαδικασίας ἀνεφάνησαν. Ἐπομένως, ἀναφανεῖσαι προτάσεις τοιαῦται καὶ μὴ βεβαιούμεναι διὰ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἀνεφάνησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν, καὶ τεθειμένων περὶ αὐτοῦ ἰδιαιτέρων ζητημάτων εἰς τὴν ἀπόφασιν, χαρακτηρίζεται τὸ Στρατοδικεῖον ὡς ἐνεργῆσαν αὐτογνωμόνως ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν κατηγορουμένων. Ὅτι ἢ μὴ τήρησις πρακτικῶν δὲν διατάττεται ἀπὸ τὸν νόμον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἀλλ' ὁ νόμος, ἄρθρον 88 τῆς κοινῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τιμωρεῖ τὸν μὴ συντάττοντα τοιαῦτα Γραμματέα μὲ πρόστιμον 100—200 δραχμῶν, ἢτοι μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, ἢν ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὰ ἀρμόδια ἡδικαστικά συμβούλια κατὰ τὸ ἄρθρον 300 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἀπὸ δὲ τὰ Στρατοδικεῖα δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς μὴ ἔχοντα δικαστικά συμβούλια· διαφεύγει δὲ ἐπίσης καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀναθεωρητικοῦ Στρατοδικείου καὶ ὑπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρον 261 τῆς Ποινικῆς Στρατιωτικῆς Νομοθεσίας, καὶ 302—309 ὀργανισμοῦ δικαστηρίων ἀναλογικῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. »

Παραλείποντες νὰ ἐξετάσωμεν ἂν καλῶς ἢ ἐσφαλμένως ἐρμηνεύει τὸ Ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον τὰ περὶ τούτου, διότι αἱ ἀνέκκλητοι ἀποφάσεις παντὸς δικαστηρίου πρέπει νὰ ὦσι σεβασταί, ἐξετάζομεν ἐνταῦθα τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἂν δηλαδὴ ἢ στρατιωτικὴ ποινικὴ νομοθεσία μας ἀπαιτῇ νὰ τηρῶνται πρακτικὰ ἢ οὐχί. Ἐνταῦθα κεῖται τὸ προκειμένον ζήτημα, διότι ἕκαστος περὶ τούτου ἐκφράζει ἰδίαν γνώμην· ἡμεῖς ὅμως ἐπικαλούμεθα αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἐξ οὗ θέλει λυθῆ ἀριδῆλως τὸ ζήτημα τούτου.

Καὶ πρῶτον, οἱ διῤσχυριζόμενοι ὅτι δὲν ἀπαιτοῦνται πρακτικὰ, στηρίζονται ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ γαλλικοῦ νόμου, εἰς

τούς τύπους τῶν ἀποφάσεων καὶ εἰς τὰ περὶ τούτου σχόλια τοῦ Φουσσέ, ὅστις λέγει «τὸ πρακτικὸν τῶν συνεδριάσεων περιέχεται εἰς τὴν ἀπόφασιν.» Καὶ ὄντως, ὁ νομομαθὴς οὗτος ἀρίστα σχολιάζει τὸν γαλλικὸν νόμον· ἀλλ' ἄρα τὸ γράμμα τοῦ γαλλικοῦ νόμου εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον μὲ τὸ γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου, καθόσον ἀφορᾷ τοῦλάχιστον περὶ τῶν πρακτικῶν; Ἡ ἐξῆς παράθεσις τοῦ κειμένου τοῦ τε γαλλικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ νόμου θέλει δείξει τοῦτο.

Ἄρθρ. 140 τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου.

« Ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ προέδρου γράφεται εἰς τὰ πρακτικά . . . »

Ἄρθρ. 145 τοῦ Γαλλικοῦ νόμου.

« . . . Il est fait mention dans le procès-verbal de l'ordre du president . . . »

Ἄρα διαφέρει ἐνταῦθα τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀπαιτοῦντος ἴδιον πρακτικὸν περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐνῶ τὸ ἑλληνικὸν ἄρθρον ἐννοεῖ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων.

Ἄρθρ. 143 τοῦ Ἑλληνικοῦ . . .

« . . . Ὁ γραμματεὺς τοῦ στρατοδικείου ἀναγινώσκει πρὸς τὸν μὴ ἐμφανισθέντα κατηγορούμενον τὰ πρακτικά τῆς συζητήσεως . . . »

Ἄρθρ. 148 τοῦ γαλλικοῦ . . . § 6. . . . donné lecture, . . . du procès-verbal des débats . . . »

Τὸ γαλλικὸν ἄρθρον τοῦτο εἶναι ὅμοιον τῷ ἑλληνικῷ. Διὸ ὁ Φουσσέ ἐν τῇ σελ. 339 Σημ. 670 λέγει, ὅτι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ γραμματεὺς τηρεῖ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων, ἐνῶ ἀλλαγῶ σιωπᾶ ὁ νόμος, οὐχὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπαγορεύει, ὡς δὲ συζητοῦνται τινες. Ἴδου δὲ τί λέγει περὶ τούτου ὁ αὐτός·

« . . . la loi . . . a cru devoir se taire sur la tenue d'un procès-verbal des débats . . . Παροκατιῶν δὲ λέγει·

« . . rien ne s'oppose à ce qu'on dresse des procès-verbaux . . . » (Ἴδε σελ. 337 καὶ 338 Σημ. 664, 665.)

Ἄρθρ. 151 τοῦ ἑλληνικοῦ « . . Ὁ Β. ἐπίτροπος ὀφείλει . . . ἀποστείλῃ . . . ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς διαδικασίας, τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς πρὸς ἀναθεώρησιν αἰτήσεως . . . »

Ἄρθρ. 159 τοῦ γαλλικοῦ « . . le commissaire . . . adresse . . . une expedition du jugement et de l'acte de recours . . . »

Διαφέρει λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, διότι εἰς μὲν τὸ ἑλληνικὸν ὁ νόμος λέγει ὅτι στέλλεται ἀντίγραφον τῶν πρακτικῶν, εἰς δὲ τὸ γαλλικὸν δὲν κάμνει μνεῖαν περὶ τοῦ ἀντιγράφου τῶν πρακτικῶν· μνημονεύει ὅμως περὶ τῶν ἐγγράφων τῆς διαδικασίας, ὥστε ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ γαλλικοῦ νόμου 148 συνταχθῶσι πρακτικά, στέλλει καὶ ταῦτα μετὰ τῆς λοιπῆς δικογραφίας.

Ὁ Φουσσέ, ὁμιλῶν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ θέματος τούτου ἐν τῇ σελ. 445, σημ. 934, ἐπὶ τέλους προσθέτει καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν σχόλιον, δι' οὗ ἀποδεικνύει ὅτι ὁσάκις προβλέπεται παρὰ τοῦ νόμου ἢ τῆς ἀνάγκης, πρέπει νὰ τηρῶνται ἰδιαίτερα πρακτικά, ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ νομοθεσίᾳ.

Ὅθεν ἐκ τῆς παραθέσεως τοῦ κειμένου τοῦ τε ἑλληνικοῦ καὶ γαλλικοῦ νόμου παρατηρεῖται σαφῶς ὅτι τὰ ἄρθρ. 140 καὶ 151, τῆς Ἑλλ. Ποιν. Νομοθεσίας διαφέρουν, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν πρακτικῶν, ἀπὸ τῶν γαλ. ἄρθρ. 145 καὶ 159· διότι ἐν μὲν τοῖς ἑλληνικοῖς ἄρθροις ῥητῶς ἀπαιτοῦνται πρακτικά, ἐν δὲ τοῖς γαλλικοῖς δὲν ἀπαιτοῦνται· εἰ καὶ, ὡς εἴπομεν, ὁ αὐτὸς Φουσσέ ἂν ἐπικαλοῦνται τινες, λέγει ὅτι ὁ νόμος σιωπῶν περὶ πρακτικῶν δὲν ἀπαγορεύει ὅμως καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀπαιτοῦνται εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἐὰν ὑπάρχωσι παρεπιπτόντα ζητήματα ἢ ἄλλα συμβάντα, καὶ ὅτι μόνον ἢ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 ἐγκύκλιος τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν γραμματικῶν ἐφήρμωσεν οὕτω τὸ ἄρ. 140 τοῦ νόμου. Ὅθεν ἐπειδὴ

τὸ ἐλληνικὸν κείμενον τοῦ νόμου διαφέρει τοῦ γαλλικοῦ, ἔπρεπε καὶ ὁ τύπος τῆς ἀποφάσεως νὰ διαφέρῃ ἐπίσης τοῦ γαλλικοῦ.

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ἄρθρον 133 εἶναι ὁμοίον τοῦ γαλλικοῦ 140· ἀλλὰ, διαφερόντων τῶν ἐλληνικῶν ἄρθρων 110 καὶ 151 ἐκ τῶν γαλλικῶν ἄρθρ. 115 καὶ 159, τῶν μὲν ἐλληνικῶν ἀπαιτούντων πρακτικά, τῶν δὲ γαλλικῶν μὴ ἀπαιτούντων, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ διαφέρῃ τὸ ἐλλ. ἄρθρ. 133 ἐκ τοῦ γαλλ. 140, τοῦ διαλαμβάνοντος τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ ἐδάφια ἡ καὶ θ'. Ἄλλ' οἱ ἐν τῷ 133 τοῦ ἐλλ. ἄρθρ. πλεονασμοὶ δὲν δύνανται νὰ ἀνατρέψωσι τὰς περὶ πρακτικῶν διατάξεις τῶν ἄρθρων 110 καὶ 151· δύναται μόνον νὰ τροποποιηθῇ ὁ τύπος τῆς ἀποφάσεως, ὥστε ἐν συντόμῳ νὰ κάμνη μνεῖαν τῶν ἐν τοῖς ἐδαφίοις ζ', ἡ καὶ θ' διαλαμβανομένων ἐν τῷ 140 ἄρθρῳ διατάξεων.

Ἄν ὅμως ὁ ἐλληνικὸς νόμος δὲν λέγῃ ῥητῶς τὸν τρόπον τῆς συντάξεως τῶν πρακτικῶν, δὲν δυνάμεθα ἐκ τούτου νὰ ἐξάξωμεν ὅτι δὲν πρέπει καὶ νὰ τηρῶνται ταῦτα· διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ τύποι τῆς κοινῆς ποι. νομοθεσίας ἐφαρμόζονται εἰς τὰ στρατοδικεῖα, ἐκτὸς τῶν περὶ τούτου εἰδικῶν διατάξεων τῆς στρ. ποι. νομοθεσίας. Ἄρα τὰ πρακτικά συντάσσονται κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τῆς Ποιν. Δικ. (α).

Προσέτι οὐδὲ ἐν αὐτῇ τῇ γαλλικῇ νομοθεσίᾳ διαλαμβάνεται ὁ τρόπος καθ' ὃν τηροῦνται παρὰ τοῦ γραμματέως τὰ πρακτικά, μ' ὅλα ταῦτα ἀπαιτοῦνται κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 118, ἡ δὲ μνησθεῖσα ἐγκύκλιος τοῦ γαλλ. ὑπουργείου σιωπᾶ περὶ τούτου.

Ἐσαύτως δὲ καὶ αἱ ἐρμηνευτικαὶ ἐγκύκλιοι τοῦ ἐλληνικοῦ ὑπουργείου ῥητῶς δὲν ἀπαγορεύουσι τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν,

(α) 80. Τὰ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συντασσόμενα πρακτικά τῆς συνεδριάσεως πρέπει νὰ περιέχουν συντόμως τὰς προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῶν δικαζομένων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, τὰς μαρτυρίας, ἐὰν οἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῆ εἰς τὴν προανὰκρισιν (*), τὰς μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν τῶν προκαουσθέντων ἤδη μαρτύρων διαφορὰς, τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐν γένει ὅ,τι λόγου ἄξιον συνέβη, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. Πολ. 175. Ποιν. 345 390. Ὁ. 126, 1.

μάλιστα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου ὑπ' ἀριθ. 3091 ε. ε. ἀπαιτοῦνται πρακτικά· διότι πῶς ἄλλως ὁ γραμματεὺς θέλει συντάξῃ τὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ πρόκειται νὰ διαλάβῃ τοσαῦτα ζητήματα ἐν αὐτῇ τῇ ἀποφάσει;

Παρ' ἡμῖν προσέτι δὲν ἐγεννήθη ζήτημα, ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ἀν ἔπρεπε νὰ τηρῶνται πρακτικά ἢ οὐχί· ἀπεναντίας μάλιστα ἅπασαι αἱ κατὰ καιρὸν ἐπιτροπαί, αἱ ἐνασχοληθεῖσαι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ τούτου νομοσχεδίου, καθιέρωσαν τὴν σύνταξιν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Φουσσέ, ὅστις ἦτον εἰσηγητὴς τοῦ γαλλ. νομοσχεδίου, διέλαβεν ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν.

Περαιώσαντες τὴν περὶ τούτου μικρὰν πραγματείαν μας, λέγομεν ὅτι κατὰ τὰ μνημονευθέντα ἄρθρα 110, 113 καὶ 159 τῆς Στρ. ποι. νομοθεσίας μας, κατὰ τὴν καταχωρηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, κατ' αὐτὰ τὰ σχόλια τοῦ νομομαθοῦς καὶ σχολιαστοῦ τοῦ νόμου Φουσσέ, πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῶν διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου μας καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ δικαιοσύνη, φρονούμεν ἀδιστακτικῶς ὅτι πρέπει νὰ τηρῶνται πρακτικά τῶν συνεδριάσεων παρ' ὅλων τῶν γραμματέων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων· τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον καθόσον ῥητῶς ἀπαιτεῖ τοῦτο ὁ νόμος.

Ἡ κηδεῖα τοῦ στρατάρχου Βοσκὲ ἐτελέσθη ἐν Pru τὴν 14 Φεβρουαρίου ε. ε. ὁ δὲ στρατάρχης Νιέλ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἀπήγγειλε περιπαθῶς τὰ ἐξῆς.

«Κύριοι! Πρόωρος θάνατος ἀφῆρπασεν ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τὸν νεώτερον τῶν στραταρχῶν. Ὁ στρατάρχης Βοσκὲ, ὁ ἦρωσ οὗτος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ἐφαίνετο ὑποσχομένη μακροβιότητα, κεῖται ἤδη νεκρός! Πρότινων μηνῶν ἦλθον νὰ ἀσπασθῶ τὸν ἔνδοξον μαχητὴν τῆς Σεβαστουπόλεως, ὅτε οὗτος ἔβλεπε τὸν θάνατον πλησιάζοντα· σήμερον δὲ ἐρχομαι ἐν ὀνόματι τῶν συναδέλφων αὐτοῦ στρατιωτικῶν νὰ ἀπευθύνω εἰς αὐτὸν τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν.

Ἄμα ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὁ νέος Βοσκὲ ἀπέκτησεν ἐν Ἀφρικῇ μεγάλην ὑπόληψιν. Οἱ βαθμοὶ τοὺς ὁποίους εἰς πολλὰς μάχας ἀπέκτησεν ἠύξησαν τὴν ἀνάμικτον ἐνεργητικότητά του, τὴν

άνδρειαν του καὶ τὴν μεγάλην ἐπιδεξιότητά του· τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ ἦσαν ἀπαύγασμα τῆς μεγάλης του ἀγγιχνοίας. Τὸ δε σῶμά του περιεφρόνει τὰς μεγαλητέρας σκληραγωγίας. Ἡ ξευρεν ἐν καιρῷ μάχης νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς στρατιώτας του τὸ πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅπερ τὸν κατέκαιεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἐμαρτύρουν τὸν τέλειον πολεμιστὴν.

Προσκληθεὶς εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἀνατολῆς ὁ στρατηγὸς Βοσκέ, ἐδοξάσθη εἰς τὴν ἐν Ἄλμυ, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐν Ἰγ-γεριμὰν μάχην καὶ εἰς τὰς ἐφόδους τῆς Σεβαστουπόλεως, ὅπου ἡ νίκη ἐφαίνετο συμβαδίζουσα πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ μετὰ τὸσαῦτα κατορθώματα ὁ Αὐτοκράτωρ ἐδώρη-σατο εἰς αὐτὸν τὴν στραταρχίαν, ἅπαντα ἡ Γαλλία ἐπευφήμησε τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ὁ στρατάρχης Βοσκέ, μετὰ τὴν θεραπειαν τῶν πληγῶν του, ἤλθε νὰ ἐπανιδῇ τὴν γηραιὰν αὐτοῦ μητέρα καὶ τὸν ὠραῖον τόπον τῆς γεννήσεώς του! Εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, πλήρης ἐλπίδων, ἐνῶ μόλις ἀνεπαύετο ἐνδοξῶς ἀπὸ τοὺς μόθους τοῦ πολέμου, ἐπῆλθεν ὁ σκληρὸς θάνατος καὶ ἰδοὺ ἤδη κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον!

Ἄλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος εἰς τὸν στρα-τάρχην Βοσκέ, ὁ βίος του εἶναι ἐνδοξὸς καὶ τὸ ὄνομά του θά μείνῃ ἀθάνατον.

Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, οἵτινες συνήλθατε μετ' ἐμοῦ νὰ ἀποδώσῃτε τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸν στρατάρχην, ἡ θλί-ψις ἣτις κατέχει πάντας καὶ ἡ σφόδρὰ αὐτῆ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον συμπυκνοῦται περὶ τὸν τάφον του, ἄς μείνῃ εἰς τὴν μνήμην σας ὡς νέον δεῖγμα τῆς δόξης του, καὶ ταῦτοχρόνως ἄς σας χρησιμεύσῃ ὡς μέγα παράδειγμα. Ἡ εὐγενὴς ἡμῶν πατρίς δὲν εἶναι ἀγνώμων πρὸς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτήν· εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀντήμειψε διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς τοὺς ἀνδραγ, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὸ μεγαλεῖόν της. Σήμερον τὸ σταδίου εἶναι ἀνοιχτὸν εἰς ἅπαντας, ζητήσατε εἰς τὰς τάξεις σας τοὺς ἀνδρειότερους καὶ ἱκανοτέρους, αὐτοὶ ἔσονται οἱ στρατάρχαι τοῦ μέλλοντος.

Στρατάρχα Βοσκέ! ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐν ὀνόματι τῶν συναδέλφων σου στρατιωτικῶν, ἀπευθύνω πρὸς σὲ ἐνταῦθα τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν! Γαίαν ἔχοις ἐλαφράν!!!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τὴν 15 Μαρτίου 1861.

Ἄριθ. 3057 Περὶ λόγων ἀκυρότητος ἀποράσεως.

Πρὸς τὸν Β. Ἐπίτροπον τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Στρατοδικείου.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ἀπὸ 22 λήγοντος μηνὸς ε. ε. ἀναφορᾶς σας, λέγομεν ὑμῖν ὅτι ὀρθῶς ἐπράξατε μὴ ζητήσαντες τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποράσεως ὑπ' ἀριθ. 3 τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Δια-ρκυῶς Στρατοδικείου, καὶ τοι περιεχούσης τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας, περὶ ἧς εἴρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2487 ἐγκυκλίῳ δια-ταγῇ ὑμῶν· διότι, ἐφαρμοσθέντος τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς ποινῆς, τότε μόνον ἤθελεν ὑπάρχει ὁ τῆς ἐσφαλμένης ἐρ-μηνείας ἡ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου λόγος, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ § 3 τοῦ ἀρθροῦ 58 τῆς Στρατιωτικῆς Ποινικῆς Νομο-θεσίας, ἂν ἡ ἐφαρμοσθεῖσα ποινὴ ἤθελεν εἶσθαι ἀνωτέρα τοῦ ἐλαχίστου αὐτῆς ὅρου· μόνη δὲ ἡ ἔλλειψις τῆς μνείας τῆς ἐκ-πληρώσεως διατυπώσεών τινων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν παρέχει λαβὴν εἰς ἀκύρωσιν τῆς ἀποράσεως, διότι κατὰ μὲν τὸ ἀρθρον 58 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας, τὸ ἀναθεωρητικὸν δὲν δύναται νὰ μορφώτῃ ἄλλους λόγους, ἐκτὸς τῶν περιεχομένων εἰς τὸ μνησθὲν ἀρθρον, κατὰ δὲ τὸ 133 ἡ ποινὴ τῆς ἀκυρότητος ἀπειλεῖται μόνον κατὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας τῆς ἐκπληρώ-σεως τῶν διατυπώσεων, τῶν περιεχομένων εἰς τοὺς § α.—θ', καὶ τέλος συμφώνως πρὸς τὴν βρατὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 156, τὸ ἀναθεωρητικὸν Στρατοδικεῖον μόνον ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων αὐτῷ ῥητῶν λόγων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίξῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Φεβρουαρίου 1861.

Ὁ Ὑπουργὸς Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. 3073.

Περὶ παρεκτροπῶν ἀπὸ τῶν τοῦ νόμου διατυπώσεων.
Πρὸς τὸν Β. Ἐπίτροπον τοῦ Διοικητοῦ Στρατοδικείου
Ναυπλίας.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Εἰσηγητὴς τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖται Στρατοδικείου ὑπέβαλεν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75 τῆς 21 Φεβρουαρίου ἀναφορᾶς του μήνυσιν, διαβιβάσθεισιν αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1309 ἐγγράφου τοῦ Εἰσαγγελέως Ναυπλίας, ἐνεργήσας καὶ προανακριτικὰς πράξεις, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 64 ἐγγράφου του, παρατηροῦμεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὰ παραχρῆμα εἰς τὸν Κ. Εἰσαγγελέα μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι ἔπρεπε νὰ διαβιβάσθῃσι κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς, ὅπως διατάξωμεν τὰ δέοντα, διότι τὰ ἔργα τοῦ Κ. Εἰσηγητοῦ ἀρχοῦνται μόνον μετὰ τὴν περὶ ἀνακρίσεως διαταγὴν ἡμῶν, μὴ ἔχοντος τὸ δικαίωμα, οὐδὲ προανακρίσεις νὰ ἐνεργήσῃ, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως, τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ § Ε'. τοῦ ἄρθρου 67 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1861.

Ὁ Ὑπουργὸς Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. 3484.

Περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεων.
Πρὸς τὸν Β. Ἐπίτροπον τοῦ Διοικητοῦ Στρατοδικείου
Ἀθηνῶν.

Ὅσάκις δικάζονται ὑπόδικοι, μὴ ὄντες ἐν προφυλακίσει, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Προέδρου ἐκπλήρωσιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 123 τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, προσκαλοῦνται μὲν οὗτοι ὑφ' ἡμῶν ἵνα μὲνωσιν ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἐκτελεῖται ὅμως αὕτη ἀνῆναι καταδικαστικῇ, διότι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 138—141 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἡ ἐκτέλεσις ἀρχεται, ζητηθείσης μὲν ἀναθεωρήσεως ἢ ἀναίρεσεως, ἐντὸς 24 ὡρῶν μετὰ τὴν παρα-

λάβην τῆς ἀπορρίπτουσης τὴν αἴτησιν ἀποφάσεως, εἰς ἐναντίαν δὲ περίπτωσιν, ἐντὸς 24 ὡρῶν μετὰ παρεύλευσιν τῆς πρὸς ἀναθεώρησιν καὶ ἀναίρεσιν προθεσμίας.

Πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως, ὤφειλετε νὰ ἀναφέρητε εἰς ἡμᾶς μὲν τὰς περιστάσεις ταύτας μετὰ τὴν προθεσμίαν ἢ τὴν παραλάβην τῆς ἀποφάσεως, σημειοῦντες συγχρόνως, ὅτι ὁ καθ' οὗ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 143 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, δὲν εἶναι προφυλακισμένος, εἰς δὲ τὸν Κ. Φρουράρχον θέλετε στέλλει ἀπόσπασμα τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως μετὰ τοῦ φύλλου μητρώου, ὁ δὲ ἐγκαίρως σᾶς εἰδοποιεῖ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς φυλακίσεως, ὅπως ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ἢ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς πρωτοτύπου ἀποφάσεως καὶ ἐν τοῖς οικείοις βιβλίοις σημειώσῃς τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτελέσεως.

Ἄν ὅμως ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας ἀναφανῶσιν ἐπιβαρυντικὰ ζητήματα καὶ ἐκ τῆς παραδοχῆς αὐτῶν ἢ πράξεις λάβῃ χαρακτηριστὰ κακούργηματος καὶ καταγνωσθῇ ποινὴ ἐγκληματικῇ (ἄρθρον 175), ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Φρουράρχος, ἐπιμελεία τοῦ Β. Ἐπιτρόπου, ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς ἀποφάσεως, δυνάμει τῆς ποινικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, διατάττει τὴν φυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδικῶν, μέχρις οὗ ὅπωςδὴποτε ἡ καταδίκη γείνη ἀμετάκλητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1861.

Ὁ Ὑπουργὸς Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. 3691. Περὶ τοῦ ἄρθρου 133 τῆς Στρατιωτικῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας διασαφῆσαι τινές.

Πρὸς τὸν Β. Ἐπίτροπον τοῦ Διοικητοῦ Στρατοδικείου
Ναυπλίας.

Ἀναφυνέντων δισταγμῶν τινῶν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 133 τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ δώσωμεν τὰς ἐξῆς διασαφῆσεις.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, ἡ ἀπόφασις δέον νὰ περιέχῃ τὰ συστατικὰ τῶν τε πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ τῶν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου.

Καὶ ἀπαγορεύεται μὲν ἡ μνεΐα τῶν ἀπαντήσεων (les reponses) τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν ἐξομολογήσεων τῶν μαρτύρων, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν ἀπαντήσεων ἐκείνων, τῶν ἔχουσῶν σχέσιν πρὸς τὰ ζητήματα τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου (ἄρθρον 112 καὶ 133 § 1,2), ἢ τῶν διαφορῶν τῶν λαμβανουσῶν τυχὸν χώρον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μεταξύ τῆς ἐγγράφου καὶ προφορικῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 121, ὅτε καὶ ἰδιαιτέρον πρακτικὸν πρέπει νὰ συντάσσεται.

Ἐπίσης δέον ἡ ἀπόφασις νὰ μνημονεύῃ καὶ τὰς προτάσεις (les conclusions) τοῦ κατηγορουμένου, συνεπεῖα τῶν ὁποίων προκλεῖται λύσις οἰουδήποτε ζητήματος, εἴτε ὑπὸ μόνου τοῦ προέδρου, εἴτε ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 119)· τὸ μὲν, διότι ἡ πρότασις δὲν εἶναι μέρος τῶν ἀπαντήσεων τοῦ κατηγορουμένου, ὧν ἡ μνεΐα ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ συνδέεται μετὰ ζητήματος, προκαλοῦντος λύσιν καὶ ἀπόφασιν, τὸ δὲ, διότι ἀφοῦ ὁ αὐτὸς παράγραφος τοῦ ἄρθρου 133 ἀπαιτεῖ ὥστε ἡ κυρία ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασις νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὰς γενομένας ἀποράσεις ἐπὶ παντὸς προδικαστικοῦ ἢ παρεπιπτόντος ζητήματος, οἷα ἔχει ἀναμφιλέκτως τὸ δικαίωμα καὶ ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ (ἄρθρον 119), ἔπεται ὅτι ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ περιέχεται ἀναγκάτως καὶ ἡ ὑποχρέωσις ἵνα γίνῃται μνεΐα τῶν προτάσεων τοῦ δόντος ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοιαύτης ἀποφάσεως.

Τοιαύτη ὁδηγία ἐδόθη ἐν τῷ 2 σχολίῳ τοῦ σχεδίου τῶν ἀποφάσεων, ἐν τῇ σελίδι 100 τῆς εἰς ὄχθρον ἐπίσημου ἐκδόσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὴν ὁποῖαν, νομιζόμεν λυσιτελεῖς, νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα.

« Ἄν μάρτυρές τινες (λέγει τὸ σχόλιον τοῦτο) ἐξετάσθησαν

ἀνομωτῶ, σημειοῦται τοῦτο καὶ ὁ λόγος τῆς ἀνευ ὄρκου ἐξετάσεως αὐτῶν· ἂν ὑπάρχουν πειστήρια, σημειοῦται ὅτι προσήχθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, σημειοῦνται προτέτι πάντα τὰ παρεπιπτόντα κατὰ τὴν σειρὰν, καθ' ἣν ἕκαστος αὐτῶν ἔλαβε χώραν, αἱ γινόμεναι περὶ ἐκάστου τούτων προτάσεις ὑπὸ τε τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ κατηγορουμένου. Τὰ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου προταθέντα μετὰ ὑπερασπίσεως καὶ τέλος ἠτιολογημένη ἢ περὶ ἐκάστου αὐτῶν ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. »

Τούτου ἕνεκα θέλετε ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν τοῦ Γραμματέως εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου, ὅπως, ἀπορεύγων τὴν περιττολογίαν, συντάσῃ μετ' ἀκριβείας τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἔγγραφο, δι' οὗ βεβαιοῦται ἡ τῶν νόμων ἀκριβὴς ἐφαρμογὴ καὶ αὐστηρὰ αὐτῶν τήρησις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαρτίου 1861.

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ. ἐγκυκλ. 3686. Περὶ ἐκδόσεως γνωμοδοτήσεων τῶν στρατιωτικῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν.

Ἐκ τῶν παραμειπομένων ἐνώπιον τῶν στρατιωτικῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν ἀνδρῶν τινὲς πάσχοντες νοσήματα ἀνίατα κηρύττονται ἀνίκανοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ προφανῶς οἱ τοιοῦτοι ἀπαιτεῖται ν' ἀπολύωνται τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὀριστικῶς.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄνδρες πάσχοντες νοσήματα ἅτινα μὴ ὄντα μὲν ὀριστικῶς ἀνίατα, δὲν δύνανται ὅμως νὰ ἰαθῶσιν ἐκτὸς τοῦ χρόνου ὃν ὀφείλουσιν εἰσεῖτι νὰ ὑπηρετήσωσιν οὗτοι ἐν τῷ ἐν ἐνεργείᾳ στρατῷ, ἀλλὰ παρέγουσιν ἐλπίδας νὰ καταστῶσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ πάσχοντες μετὰ παρέλευσιν πλείονος χρόνου ἐκ νέου ἱκανοὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐνεκα τούτων καθίσταται ἀναγκαῖον ὅπως αἱ στρατιωτικαὶ ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐκφράζωνται ἐν ταῖς γνωμοδοτήσεσιν

αὐτῶν σαφῶς, ἂν τὰ νοσήματα τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ παραπεμπο-
μένων ἦναι ὀριστικῶς ἀνάτα, ἢ ἂν ὑπάρχωσιν ἐλπίδες ἰάσεως
μετὰ παρέλευσιν διαστήματος καιροῦ βραχυτέρου ἢ μακροτέρου,
ἀλλ' ἐλάσσονος τῆς ὅλης ἐξαετοῦς θητείας.

Οὕτω μόνον γίνεται δυνατόν εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν
ὑπουργείων, τὸ ὅποιον κατὰ τὰς τοιαύτας διατάξεις του χρεω-
στεῖ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ περὶ τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἐφε-
δρεῖαν διατεταγμένα, νὰ ἐκδίδῃ διαταγὰς, καθ' ἃς οἱ μὲν
ἀνάτα νοσήματα πάσχοντες νὰ ἀπολύωνται ὀριστικῶς τῆς στρα-
τιωτικῆς ὑπηρεσίας, οἱ δὲ παρέχοντες εἰσέτι ἐλπίδας ἰάσεως
ν' ἀποστέλλωνται μέχρι τῆς λήξεως τῆς τριετοῦς θητείας εἰς
τὰς ἐστίας αὐτῶν ἐπ' ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, ἵνα μετὰ τὴν λήξιν
τῆς ἀδείας ταύτης μετατεθῶσιν ὀριστικῶς εἰς τὸ τάγμα τῆς
ἐφεδρείας τοῦ σχετικοῦ νομοῦ.

Αἱ στρατιωτικαὶ ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαὶ θέλουσιν εἶσθαι
ὅσον τὸ δυνατόν προσεκτικαὶ κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν περὶ ἀνι-
κανότητος γνωμοδοτήσεων των, ὥστε νὰ μὴ στερηθῇ ὁ στρατὸς
διὰ πάντοτε, εἰμὴ τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οἵτινες δὲν παρέχουσιν
μηδεμίαν ἐλπίδα ἰάσεως. Ταῦτα δὲ, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον
καὶ οἱ διὰ τὴν ἐφεδρεῖαν, ἱκανοὶ συμειωθέντες, δύνανται μετὰ
δευτέραν ἐπιθεώρησιν, νὰ ἐξαιρεθῶσιν ἂν ἡ ἀνικανότης ἀποδει-
χθῇ, ἐνῶ τὸ ἀνάπαλιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ.

Ἀθήναι τὴν 7 Μαρτίου 1861.

Ὁ ὑπουργὸς Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Ἄριθ' 3828 Ἀπάντησις ἐπὶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 720 ἀναφορᾷ.
Πρὸς τὸν Β. Ἐπίτροπον τοῦ Διαρχοῦς
Στρατοδικείου Ἀθηνῶν.

Λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 720 ἀναφορᾶς ὑμῶν, σὰς
πρακτηροῦμεν ὅτι, ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 88 τῆς Στρατ. Ποιν.
Νομοθεσίας εἰς τὴν κρίσιν τοῦ εἰσηγητοῦ ἀνέθεσεν ὁ νομοθέτης
τὴν ἐκδοσιν ἢ μὴ, ἐντάλλματος φυλακίσεως, προκειμένου περὶ

πλημμελήματος, ὀφείλει ἐν τούτοις τοῦ σπουδαίου τούτου δι-
καιώματος νὰ ποιῇ χρῆσιν μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ἀνα-
λόγως τῆς φύσεως καὶ τῆς βαρύτητος τῆς πράξεως, διακρίνων
ἐκείνας τῶν πράξεων, ὅσαι προσβάλλουσι κατὰ μέτωπον τὴν
πειθαρχίαν, οἷα εἶναι καὶ ἡ εἰς τὸν Κυριακόπουλον ἀποδομένη,
καὶ τὴν τιμὴν, ἀπὸ τὰς ἀσθενεστέραν σημασίαν ἐχούσας καὶ
χαρακτῆρὰ παραβάσεως ἤττον οὐσιώδους καὶ μικρᾶς σπου-
δαιότητος φερούσας, ὡς π. χ. πράξεις τινὲς προερχόμεναι ἐξ ἐρε-
θισμοῦ, ἢ ὅταν πρόκηται περὶ ἰδιώτου ἔχοντος προσωπικὴν ἐγ-
γήνησιν περὶ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν,
ὅταν οὗτος ἤθελε ζητηθῇ.

Ἐπιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου
τούτου ἀντικειμένου καὶ σὰς καθιστῶμεν ἐπίσης ὑπεύθυνον,
καθόσον δύνασθε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 97 τῆς Στρατ. Ποιν.
Νομοθεσίας νὰ ἐκθέσετε τὰς πρὸς τοῦτο ἐγγράφους προτάσεις σας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1860.

Ὁ Ὑπουργὸς Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

Κατάστασις τῶν ἐν τοῖς διαρχοῦσι Στρατοδικείου ὑποθέσεων
ἀπὸ τῆς 1ης Στρ. Ποιν. Νομοθεσίας μέχρι 31
Ἰανουαρίου 1861.

ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐγένοντο δίκαι 15, ἐδικάσθησαν πρόσωπα 19, ἐξ ὧν ἀξιο-
ματικὸς 1, ὑπαξιωματικοὶ 2, καὶ στρατιῶται 16 (τοῦ πεζικοῦ
15, τοῦ ἵππικοῦ 3 καὶ τῶν πυροβολικοῦ 1).

Κατηγορίαι.

Συκοφανταί καὶ ψευδεῖς καταμηνύσεις 2, λειποταξίαι εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν 2, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 3, κλοπαὶ κοιναὶ 4, συστρα-
τιώτου 1, διὰ τραύματα 1, ἀνθρωποκτονίαν 2, ἀντίστασιν
κατὰ τῆς ἀρχῆς 1, παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν 1, παράβασιν καθη-
κόντων 1, νόμφευσις ἄνευ ἀδείας 1.

Ἐκ τούτων ἠθωώθησαν 8, κατεδικάσθησαν 11. εἰς εἰρκτὴν
3, δημόσια ἔργα 3, φυλάκισις 5, ἐξ ὧν ἐπὶ λειποταξίᾳ 5,
τραύμασιν 1, ἀνθρωποκτονίᾳ 2, ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς 1,
παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν 1, παράβασιν καθηκόντων 1.

ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΝΑΥΠΛΙΟΥ.

Εγένοντο δίκαι 11, ἐδικάσθησαν πρόσωπα 17, ἐξ ὧν ἀξιωματικός 1, ὑπαξιωματικοὶ 2, καὶ στρατιῶται 14 (τοῦ πεζικοῦ 11, ἰππικοῦ 5, χωροφυλακῆς 1).

Κατηγορίαι.

Διὰ τραύματα 3, λειποταξίαι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν 3, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 1, ὑπεξαίρεσιν 1, κλοπὴν συστρατιώτου 1, διατάραξιν κοινῆς εἰρήνης 8· ἐξ ὧν ἠθωώθησαν 10, κατεδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν 7, ἐκ τούτων ἐπὶ τραύμασι 3, ἐπὶ διατάραξει γενικῆς εἰρήνης 2, καὶ ἐπὶ λειποταξίᾳ 2.

Εἰς ἀμφότερα τὰ Στρατοδικεῖα ἐν ὅλοις.

Δίκαι 26, δικασθέντα πρόσωπα 36, ἀξιωματικοὶ 2, ὑπαξιωματικοὶ 4, στρατιῶται 30· ἐκ τοῦ πεζικοῦ 26, πυροβολικοῦ 1, ἰππικοῦ 8, χωροφυλακῆς 1.

Κατηγορίαι.

Συκοφαντίαι καὶ ψευδεῖς καταμηνύσεις 2, λειποταξίαι 9 (εἰς τὸ ἐσωτερικὸν 5, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 4), κλοπαὶ 6 (κοινὰ 4, συστρατιώτου 2), ὑπεξαίρεσις 1, διατάραξις κοινῆς εἰρήνης 8, ἀνθρωποκτονίαι 2, ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς 1, παρὰ φύσιν ἀτέλγειαν 1, παράβασιν καθηκόντων 1, νύμφευσίς ἀνευ ἀδείας· Ἐξ ὧν ἠθωώθησαν 18, κατεδικάσθησαν 18, εἰς φυλάκισιν 12, εἰρκτὴν 3, δημόσια ἔργα 3, διὰ λειποταξίαν 7, τραύματα 4, ἀνθρωποκτονίαν 2, ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς 1, διατάραξιν τῆς εἰρήνης 2, παρὰ φύσιν ἀτέλγειαν 1, ὑπέρβασιν καθηκόντων 1.

Ἐγκλήματα, κοινὰ 10, στρατιωτικὰ 8.

Ἀναθεωρητικὸν Δικαστήριον.

Ἐζητήθη ἀναθεώρησις κατὰ τριῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Δικροῦς Στρατοδικείου, αἵτινες ἀπερρίφθησαν.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Μαρτίου ε. ε. Ὑψηλοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἐπροβιβάσθη ἀνώτερος Ταξίαρχης τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Σωτήρος ὁ μέχρι τοῦδε Ταξίαρχης τοῦ αὐτοῦ Τάγματος ὑποστράτηγος Κύριος Δημήτριος Καλλέργης διὰ τὰς διακεκριμένας καὶ πιστὰς ἐκδουλεύσεις, ἃς προσήνεγκεν ὡς ἐκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ Πληρεξούσιος Ὑπουργὸς παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

